

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: 8Csp/20/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6719204938
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Daráková
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2021:6719204938.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bardejov v konaní pred sudkyňou JUDr. Andreou Darákovou, v právnej veci žalobcu: BENCONT COLLECTION, a.s., so sídlom Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava - Nové Mesto, IČO: 47 967 692, právne zastúpený advokátom: JUDr. Oskar Chnápko, so sídlom Komenského 3, 974 01 Banská Bystrica, proti žalovanému: A. I.Ý., E.. XX.XX.XXXX, I. M. XXX, XXX XX M., právne zastúpený Centrom právnej pomoci ustanoveným advokátom: JUDr. Ivan Savčák, so sídlom Partizánska 45, 085 01 Bardejov, o zaplatenie 19 711,18 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Konanie v časti o zaplatenie 16 724,52 Eur s prísl. zastavuje.

II. Vo zvyšnej časti žalobu zamietá.

III. Dojednanie v bode 3, podbode 3.10. úverovej zmluvy z 11.07.2012 uzavretej medzi predchodcom žalobcu (Poštová banka, a.s.) a žalovaným, v znení cit. „Zmluvné strany sa dohodli, že akékoľvek spory, ktoré vzniknú z tejto ZoÚ, vrátane sporov o jej vznik, platnosť a výklad budú rozhodované v súlade s rozhodcovskou doložkou uvedenou vo článku 10., II. časti VOP.“ je neprijateľné a teda neplatné.

IV. Žalovanému priznáva voči žalobcovi 100 % nárok na náhradu účelne vynaložených trov konania.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručенou pôvodne Okresnému súdu Zvolen (ďalej len „pôvodný okresný súd“) 11.10.2019 sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť mu sumu 19 711,18 Eur, ako aj zmluvný úrok 14,90 % ročne zo sumy 12 986,66 Eur od 20.12.2018 do zaplatenia; úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 12 986,66 Eur od 20.12.2018 do zaplatenia a náhrady trov konania.

2. Žalobca svoju žalobu odôvodnil tým, že jeho právny predchodca (Poštová banka, a.s., ďalej len ako „veriteľ“) v postavení veriteľa dňa 11.07.2012 uzavrel so žalovaným v postavení dlžníka, zmluvu o úvere č. 9965281887 (ďalej len „úverová zmluva“), ktorej súčasťou boli Obchodné podmienky veriteľa pre úvery, ako aj Všeobecné obchodné podmienky veriteľa, na základe ktorej úverovej zmluvy, veriteľ poskytol žalovanému ako dlžníkovi úver v sume 15 000,- Eur, ktorý sa žalovaný zaviazal vrátiť v dohodnutej lehote vrátane dohodnutých úrokov vo výške 14,90 % ročne, podľa predpisu splátok k úverovej zmluve. Keďže žalovaný si svoje povinnosti z úverovej zmluvy riadne a včas nesplnil a svoj záväzok splatil len čiastočne, veriteľ po predchádzajúcej výzve zaslanej žalovanému v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka listom zo 17.10.2016 vyhlásil predčasnú splatnosť úveru podľa čl. 6. Obchodných podmienok a to ku dňu 17.10.2016 a keďže ani po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru žalovaný svoj záväzok neplnil, žalobca potom, ako mu bola veriteľom ako postupcom na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok z 20.12.2018 postúpená predmetná pohľadávka voči žalovanému z úverovej zmluvy z 11.07.2017 (čím žalobca získal aktívnu legitimáciu v spore), sa tohto nároku domáha

podanou žalobou. Žalobca si podanou žalobou uplatnil voči žalovanému nie len sumu jemu pôvodným veriteľom postúpenej istiny úveru vo výške 12 986,66 Eur, ale aj sumu dohodnutých ročných zmluvných úrokov z tejto istiny a úrokov z omeškania vyčíslených za dobu do 20.12.2018 (čo je dátum postúpenia pohľadávky) sumou 6 724,52 Eur, ktoré sumy v súčte predstavujú žalovanú sumu 19 711,18 Eur (12 986,66 + 6 724,52), ale uplatnil si aj dohodnutý ročný zmluvný úrok zo sumy istiny vo výške 12 986,66 Eur od 20.12.2018, t.j. od postúpenia mu pohľadávky pôvodným veriteľom, do zaplatenia a tiež si z tejto istiny 12 986,66 Eur uplatnil aj úrok z omeškania vo výške 5 % ročne opäť od 20.12.2018 do zaplatenia.

3. Prílohou žaloby boli: „Zmluva o úvere lepšia splátka“ z 11.07.2012; Všeobecné obchodné podmienky v znení účinnom od 23.06.2012; Obchodné podmienky pre úver - lepšia splátka v znení účinnom od 16.02.2012; Sadzobník poplatkov účinný od 16.04.2012; listina označená ako „Aktuálny stav úveru ku dňu 18.08.2017“; listy adresované pôvodným veriteľom žalovanému a spol. označené ako „Upozornenie - Výzva na zaplatenie dlžnej časti úveru“ z 20.09.2016; listy adresované pôvodným veriteľom žalovanému a spol. označené ako „Výzva na úhradu dlžnej sumy“ zo 17.10.2016 (podľa doručeníek žalovanému a spol. doručené 20.10.2016); „Zmluva o postúpení pohľadávok č. III/2018“ z 20.12.2018; listy adresované pôvodným veriteľom žalovanému a spol. označené ako „Oznámenie postupcu o postúpení pohľadávky“ z 02.01.2019 (podľa podacieho poštového hárku podané na poštovú prepravu 02.01.2019); predžalobná výzva žalobcu adresovaná spoludlžníkovi žalovaného z 08.08.2019 (podľa podacieho poštového hárku podaný na poštovú prepravu 12.08.2019).

4. K podanej žalobe sa žalovaný vyjadril prostredníctvom jemu Centrom právnej pomoci ustanoveného advokáta podaním doručeným pôvodnému okresnému súdu 07.02.2020, v ktorom podaní žalovaný, ako pri tomto prvom svojom procesnom úkone vo veci, namietal v prvom rade mieste nepríslušnosť pôvodného okresného súdu s tým, že miestne príslušným súdom žalovaného je Okresný súd Bardejov (ďalej len „okresný súd“), ktorému navrhol vec postúpiť na ďalšie konanie. Pokiaľ ide o meritum veci žalovaný namietol v celom rozsahu premlčanie voči nemu žalobou uplatneného nároku a taktiež s poukazom na spotrebiteľský charakter záväzkovo-právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovaným, žalovaný poukázal na potrebu aplikovania na tento vzťah spotrebiteľských ustanovení Občianskeho zákonníka. Okrem toho žalovaný uviedol, cit. „....., že poskytnuté peňažné prostriedky spotreboval v plnom rozsahu jeho syn na svoje rodinné a súkromné potreby.“

5. Na základe uvedeného procesného úkonu žalovaného, pôvodný okresný súd postúpil vec na ďalšie konanie okresnému súdu 06.03.2020.

6. Podaním doručeným okresnému súdu 17.04.2020 žalobca na výzvu okresného súdu oznámil, že pohľadávku z úverovej zmluvy z 11.07.2012 si uplatňuje iba voči žalovanému a nie aj voči synovi žalovaného, ktorý bol v predmetnej úverovej zmluve taktiež dlžníkom, z dôvodu, že na syna žalovaného bol cit. „.... vyhlásený už v roku 2017 konkurz a dlžník bol oddĺžený.“ a to uznesením Okresného súdu Prešov sp. zn. 20 dK 84/2017-23 zo 14.08.2017, ktorý konkurz bol pre nedostatok majetku úpadcu ani na úhradu trov konkurzného konania zrušený.

7. K vyjadreniu žalovaného k žalobe zaujal žalobca svoje stanovisko (replika) podaním doručeným okresnému súdu 28.07.2020 v ktorom poukázal, že irelevantnosť žalovaným namietaného premlčania z dôvodu, že v čase ešte pred podaním žaloby, kedy dlh žalovaného nebol ešte premlčaný, žalovaný svojim podpisom na návratke zaslanej mu pôvodným veriteľom za účelom dohody nového splátkového kalendára (pripojená k vyjadreniu) tento svoj dlh 03.11.2016 písomne uznal a to čo do dôvodu i výšky, od ktorého dátumu tak podľa žalobcu začala plynúť nová 10 ročná premlčacia lehota, ktorá v čase podania žaloby ešte neuplynula. Keďže žalovaný, nárok uplatnený voči nemu z iného ako premlčacieho dôvodu nespochybnil, žalobca navrhol žalobe vyhovieť.

8. Napokon žalovaný vo svojom stanovisku (duplika) k vyjadreniu žalobcu, doručenom okresnému súdu 14.09.2021 uviedol, že písomné uznanie dlhu žalovaným z 03.11.2016 predložené žalobcom je irelevantným a bez právnych účinkov, pretože v tomto uznaní nebol žalovaný ako spotrebiteľ v súlade s druhou vetou § 558 OZ poučený, že uznáva premlčaný dlh s tým, že žalobca nepredložil ani žiadny iný dôkaz, že žalovaný bol poučený o tom, že uznáva premlčaný dlh a aké následky mu z toho plynú. Z ktorých dôvodov žalovaný zotrval na svojom názore o nedôvodnosti žaloby.

9. Na výzvu okresného súdu, aby žalobca preukázal, či jeho právny predchodca (Poštová banka, a.s.) si pred postúpením pohľadávky žalobcovi, ktorá je predmetom sporu, či si splnil povinnosť podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o bankách“), t.j. či predchodca žalobcu realizoval voči žalovanému výzvu s poučením o možnom postúpení pohľadávky tretiemu aj nebankovému subjektu s preukázaným doručením predmetnej výzvy žalovanému, reagoval žalobca podaním doručeným okresnému súdu 29.11.2021 v ktorom uviedol, že nedisponuje výzvou obsahujúcou osobitné poučenie o možnom postúpení pohľadávky tretiemu aj nebankovému subjektu, pričom s poukazom na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Obdo 92/2018 z 20.11.2019 a sp. zn. 7 Cdo 26/2017 z 28.03.2018 žalobca uviedol, že označené ustanovenie zákona o bankách pre účinné postúpenie pohľadávky predpokladá iba dve podmienky a to, aby bol dlžník banky v čase postúpenia nepretržite v omeškaní po dobu dlhšie ako 90 kalendárnych dní a aby ho banka ho pred postúpením pohľadávky vyzvala na splnenie jeho omeškaného záväzku v primeranej lehote, ktorú výzvu v tomto duchu žalobca už v konaní predložil.

10. Podaním doručeným okresnému súdu 01.12.2021 žalobca oznámil, že cit. „... z dôvodu hospodárnosti a nenavyšovania trov konania ...“ berie svoju žalobu späť v časti zaplatenia istiny v sume 10 000,- Eur, ako aj v časti zaplatenia dohodnutých ročných zmluvných úrokov z pôvodnej žalovanej istiny 12 986,66 Eur a úrokov z omeškania vyčíslených za dobu do 20.12.2018 (čo je dátum postúpenia pohľadávky) v sume 6 724,52 Eur, t.j. celkovo žalobca zobral svoju žalobu späť v časti o zaplatenie 16 724,52 Eur (10 000 + 6 724,52) a na žalobe zotrval pokiaľ ide o zaplatenie žalobcovi postúpenej istiny úveru v sume 2 986,66 Eur (12 986,66 - 10 000) spolu s dohodnutým zmluvným úrokom 14,90 % ročne zo sumy 2 986,66 Eur od 20.12.2018 (t.j. od postúpenia pohľadávky) do zaplatenia a úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2 986,66 Eur od 20.12.2018 do zaplatenia a náhrady trov konania.

11. Podľa § 145 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) „Ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzati žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.“

12. Podľa § 146 ods. 1 CSP „Súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie.“

13. Vzhľadom na citované zákonné ustanovenia a na skutočnosť, že žalobca zobral svoju žalobu späť v časti o zaplatenie 16 724,52 Eur (10 000 + 6 724,52) spolu s príslušenstvom z tejto sumy, a to v čase pred začatím meritórneho prejednávania veci na pojednávaní, kedy je prípadný ne/súhlas žalovaného s týmto čiastočným späťvzatím irelevantným, okresný súd postupom podľa § 145 ods. 2 CSP v spojení s § 146 ods. 1 CSP konanie v tejto časti zastavil, tak ako to je uvedené vo výroku I. tohto rozhodnutia.

14. Okresný súd v danej veci nariadil pojednávanie na 06.12.2021, na ktoré sa nedostavil žalobca ani jeho právny zástupca, ktorí svoju neúčast' ospravedlnili písomným podaním doručeným okresnému súdu 01.12.2021 z dôvodu pracovnej zaneprázdnenosti a z dôvodu hospodárnosti konania so súhlasom vec prejednať a rozhodnúť v ich neprítomnosti, preto okresný súd postupom podľa § 180 CSP vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu. Na pojednávaní prítomný právny zástupca žalovaného uviedol, že žalovaný súhlasí s čiastočným späťvzatím žaloby s tým, že žalobu navrhuje zamietnuť z dôvodu nepreukázania aktívnej vecnej legitímácie žalobcom, ktorý na výzvu súdu nepredložil dôkaz o tom, že voči žalovanému jeho predchodca realizoval výzvu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách.

15. Okresný súd vykonal vo veci dokazovanie vyjadreniami sporových strán a nimi predloženými listinnými dôkazmi a zistil tento skutkový stav.

16. Dňa 11.07.2012 uzatvorili Poštová banka, a.s. ako veriteľ (predchodca žalobcu) a syn žalovaného ako dlžník a žiadateľ o úver spolu so žalovaným ako spoludlžníkom „Zmluvu o úvere lepšia splátka 9965281887“ a to na tlačive majúcom tri časti, pričom v 1. časti, označenej ako „Zmluvné strany“ sú uvedené osobné údaje o synovi žalovaného a o žalovanom, ako aj označenie veriteľa; v 2. časti označenej ako „Žiadosť o poskytnutie úveru lepšia splátka“ je uvedená žalovaným a spol. žiadaná výška úveru 15 000,- Eur s dobou jeho splácania na 10 rokov vždy k 15. dňu v mesiaci; so zvoleným základným súborom poistenia a to za účelom splatenia (refinancovania) už iných nesplatených úverov žiadateľa

a to úveru od Quatro v dlžnej sume 1 500,- Eur; od Poštovej banky, a.s. v dlžnej sume 9 800,- Eur a od Slovenskej sporiteľne a.s. v dlžnej sume 200,- Eur (spolu 11 500,- Eur); v 3. časti, označenej ako „Zmluva o úvere, podmienky úveru, záverečné ustanovenia“ sú uvedené tieto parametre úveru - výška úveru 15 000,- Eur, počet mesačných splátok 120, výška mesačnej anuitnej splátky (istina + úrok) 255,24 Eur, ktorá vrátane poplatku za správu a vedenie úverového účtu vo výške 1,66 Eur bola v mesačne v sume 256,90 Eur; splatnosť prvej platby bola 15.08.2012 a každej ďalšej splátky k 15. dňu v mesiaci a dátum konečnej splatnosti úveru 15.07.2022; výška úrokovej sadzby 14,90 % p. a.; celková výška nákladov za úver 14 430,02 Eur; RPMN úveru 16,78 % a priemerná RPMN 12,55 %. V úverovej zmluve ja malým písmom uvedené cit. „Celkovú čiastku úveru predstavuje súčet výšky úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom.“, číselné vyjadrenie tejto celkovej čiastky úveru v úverovej zmluve nie je.

V bode 3., podbode 3.2. úverovej zmluvy je ďalej uvedené cit. „Banka poskytne Dlžníkovi peňažné prostriedky vo výške schváleného úveru zníženého o poplatok za poskytnutie úveru podľa aktuálneho Sadzobníka poplatkov Banky.“

V bode 3., podbode 3.6. úverovej zmluvy je uvedené cit. „Právne vzťahy neupravené ZoÚ sa riadia OP, VOP, Sadzobníkom poplatkov, ...“

V bode 3., podbode 3.10. úverovej zmluvy je uvedené cit. „Zmluvné strany sa dohodli, že akékoľvek spory, ktoré vzniknú z tejto ZoÚ, vrátane sporov o jej vznik, platnosť a výklad budú rozhodované v súlade s rozhodcovskou doložkou uvedenou vo článku 10., II. časti VOP.“

17. Listami označenými ako „Upozornenie - Výzva na splatenie dlžnej časti úveru“ z 19.09.2016, veriteľ (predchodca žalobcu) oznámil žalovanému a spol., že k 19.09.2016 sú v omeškaní so splátkou viac ako 3 mesiace po lehote jej splatnosti s tým, že dlžná pohľadávka je v sume 1 445,37 Eur, pozostávajúca z omeškanej splátky v sume 1 395,98 Eur, poplatkov vo výške 36,15 Eur a poisťného 13,24 Eur. Súčasne veriteľ vyzval žalovaného a spol. k úhrade dlžnej sumy do 15 kalendárnych dní od doručenia výzvy s tým, že ak nedôjde k jej úhrade veriteľ bude oprávnený v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka úver zosplatiť.

18. Listami označenými ako „Výzva na úhradu dlžnej sumy“ zo 17.10.2016 veriteľ (predchodca žalobcu) oznámil žalovanému a spol., že tak ich bol upozornil, keďže si neplnili svoje povinnosti z úverovej zmluvy riadne a včas, sa ich úver stal v celku splatným ku dňu 17.10.2016 s tým, že celkový dlh žalovaného a spol. predstavuje suma 14 226,48 Eur. Podľa pripojených poštových doručení boli listy doručené žalovanému a spol. 20.10.2016.

19. Z listiny označenej ako „Aktuálny stav úveru ku dňu 18.08.2017“ vyplýva, že žalovaný a spol. čerpali úver v sumách 9 635,98 Eur; 910,59 Eur; 4 153,43 Eur a 300,- Eur (t.j. celkovo 9 635,98 + 910,59 + 4 153,43 + 300 = 15 000) a na splatenie úveru zaplatili sumu 9 706,13 Eur a to 31 splátkami po 242,- Eur (31 x 242 = 7 502); 8 splátkami po 271,- Eur (8 x 271 = 2 168) a jednou splátkou v sume 36,13 Eur, ktorá bola zaplatená 15.05.2016 a to ako posledná žalovaným a spol. zaplatená splátka. Na poisťnom bolo zaplatených celkovo 47 splátok po 13,24 Eur, t.j. celkovo 622,28 Eur.

20. Z listiny označenej ako „Návratka - uznanie dlhu“ vyplýva, že žalovanému bola táto listina zaslaná predchodcom žalobcu pravdepodobne spolu s listom o zosplatení úveru s tým, že v tejto listine pôvodný veriteľ žalovanému oznámil, že ak nie je možné z jeho strany splatiť dlh jednorazovo, tak pôvodný veriteľ môže so žalovaným uzatvoriť mimosúdnu dohodu ohľadom nových splátok avšak predpokladom je, aby žalovaný svoj dlh uznal a to na priloženej návratke. Žalovaný návratku na ktorej je uvedené, že svoj dlh z úverovej zmluvy č. 9965281887 vo výške 14 226,48 Eur, ktorý sa stal splatným 17.10.2016 uznáva čo do dôvodu aj výšky s poukazom na § 558 OZ, ktorému porozumel, vlastnoručne podpísal 03.11.2016.

21. „Zmluvou o postúpení pohľadávok č. III/2018“ z 20.12.2018 veriteľ (predchodca žalobcu) Poštová banka, a.s. postúpila svoju pohľadávku voči žalovanému a spol. na žalobcu, ktorá skutočnosť bola žalovanému a spol. oznámená listami adresovanými im pôvodným veriteľom označenými ako „Oznámenie postupcu o postúpení pohľadávky“ z 02.01.2019 (podľa podacieho poštového hárku boli podané na poštovú prepravu 02.01.2019).

22. Podľa § 290 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) „Spotrebiteľský spor je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou.“

23. Podľa § 298 ods. 1 CSP „Súd môže v rozsudku, ktorý sa týka spotrebiteľského sporu, aj bez návrhu vysloviť, že určitá zmluvná podmienka používaná dodávateľom v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou je neprijateľná; v takom prípade súd uvedie vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky, ako bolo dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou.“

24. Podľa § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „ObchZ“) v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy (ďalej len „v znení účinnom v rozhodnom čase“) „Zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.“

25. Podľa § 52 ods. 1 až 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“) v znení účinnom v rozhodnom čase „Spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.“

26. Podľa § 53 ods. 1 až 3 OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.“

27. Podľa § 53 ods. 4 písm. r) OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré vyžadujú v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní.“

28. Podľa § 53 ods. 5 OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.“

29. Podľa § 53 ods. 9 OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.“

30. Podľa § 565 OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.“

31. Podľa § 54 ods. 1 a 2 OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.“

32. Podľa § 558 OZ v znení účinnom ku dňu uznania dlhu (03.11.2016) „Ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní.“

33. Podľa prvej vety § 100 ods. 1 OZ „Právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110).“

34. Podľa § 101 OZ „Pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.“

35. Podľa § 103 OZ „Ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.“

36. Podľa druhej vety § 110 ods. 1 OZ v znení účinnom ku dňu uznania dlhu (03.11.2016) „Ak právo dlžník písomne uznal čo do dôvodu i výšky, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď k uznaniu došlo; ak bola však v uznaní uvedená lehota na plnenie, plynie premlčacia doba od uplynutia tejto lehoty.“

37. Podľa 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách v znení účinnom v čase postúpenia pohľadávky „Ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.“

38. Podľa § 93b ods. 1 zákona o bankách v znení účinnom ku dňu uzavretia úverovej zmluvy (ďalej len „v znení účinnom v rozhodnom čase“) „Banky a pobočky zahraničných bánk sú povinné ponúknuť svojim klientom neodvolateľný návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy o tom, že ich prípadné vzájomné spory z obchodov [§ 5 písm. i)] budú rozhodnuté v rozhodcovskom konaní stálym rozhodcovským súdom zriadeným podľa osobitného zákona, a to tak, aby klient mal možnosť voľby, či prijme alebo neprijme predložený návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy. Banka a pobočka zahraničnej banky sú pri predložení návrhu na uzavretie rozhodcovskej zmluvy tiež povinné preukázateľne poučiť klienta o dôsledkoch uzavretia navrhovanej rozhodcovskej zmluvy na riešenie ich vzájomných sporov z obchodov.“

39. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) v znení účinnom v rozhodnom čase „Spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.“

40. Podľa § 1 ods. 8 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Ustanoveniami tohto zákona nie sú dotknuté ustanovenia Občianskeho zákonníka ani osobitných predpisov.“

41. Podľa § 2 písm. a) a b) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania; veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti.“

42. Podľa § 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.“

43. Podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

a) druh spotrebiteľského úveru,

b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je spotrebiteľský úver ponúkaný alebo zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavieraná prostredníctvom finančného agenta, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu,

c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,

d) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,

e) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,

f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,

g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,

h) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere,

i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,

j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,

k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,

l) právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

m) súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny,

n) prípadne poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, spoločne s poplatkami za používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienkami, za akých sa tieto poplatky môžu zmeniť,

o) úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

p) upozornenie týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,

q) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,

r) výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe,

s) informácie o právach podľa § 15 a podmienky ich uplatnenia,

t) právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postup pri takom splatení spotrebiteľského úveru a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti podľa § 16,

u) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

v) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

w) právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu,

x) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 23,

y) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok.“

44. Podľa § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1,

b) je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.“

45. Podľa § 19 ods. 1 a 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Ročná percentuálna miera nákladov spotrebiteľského úveru sa vypočíta podľa vzorca uvedeného v prílohe č. 2. Na účely výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov sa použijú celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom s výnimkou poplatkov, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť za nedodržanie akýchkoľvek záväzkov ustanovených v zmluve o spotrebiteľskom úvere, a iných poplatkov okrem kúpnej ceny, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť za kúpu tovaru alebo uskutočnenie služieb bez ohľadu na to, či sa operácia vykoná v hotovosti alebo na úver. Náklady na vedenie účtu, na ktorom sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, náklady na používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a ostatné náklady na platobné transakcie sa zahrnú do celkových nákladov spotrebiteľa spojených s úverom, ak otvorenie účtu nie je dobrovoľné a náklady na účet neboli zrozumiteľne a samostatne uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere alebo v akejkoľvek inej zmluve uzavretej so spotrebiteľom.“

46. Podľa § 23 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Kontrolu dodržiavania povinností ustanovených týmto zákonom vykonáva Slovenská obchodná inšpekcia, ak osobitný zákon neustanovuje inak; toto ustanovenie sa nevzťahuje na vedenie registra veriteľov.“

47. Vykonaným dokazovaním mal okresný súd v prvom rade za preukázané, že medzi žalobcom (ako právnym nástupcom po pôvodnom veriteľovi, pozn.) a žalovaným nepochybne existuje občianskoprávny záväzkový vzťah spotrebiteľského charakteru a to titulom úverovej zmluvy, ktorá je spotrebiteľskou zmluvou, pretože žalovaný pri jej uzatváraní vystupoval ako spotrebiteľ, keďže mu bol poskytnutý úver za iným účelom, ako za účelom výkonu zamestnania, povolania alebo podnikania a pôvodný veriteľ (predchodca žalobcu) pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere vystupoval ako veriteľ s poukazom na predmet jeho podnikania. Žalobca nepopiera postavenie žalovaného v zmluvnom vzťahu ako spotrebiteľa, ani spotrebiteľský charakter úveru. Preto nemôžu byť pochybnosti o použití ustanovení Občianskeho zákonníka na posúdenie náležitostí celej úverovej zmluvy, vrátane podmienok, za ktorých bol úver poskytnutý, ako aj právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (zákon o spotrebiteľských úveroch).

48. Skôr než by sa bol okresný súd zaoberal meritom veci, t.j. vecným preskúmaním úverovej zmluvy z 11.07.2012 bol povinný v prvom rade zaoberať sa jednako otázkou žalovaným namietaného premlčania žalobou voči nemu uplatneného nároku, ako aj otázkou procesných podmienok na konanie vo veci

spočívajúcich v oprávnení žalobcu ako nebankového subjektu, ktorému bola žalovaná pohľadávka postúpená, vo veci konať (danosť aktívnej vecnej legitímácie na podanie žaloby).

49. Pokiaľ ide o žalovaným uplatnenú námietku premlčania žalovaného nároku, v tomto prípade má okresný súd za to, že táto je nedôvodnou. Z listu označeného ako „Upozornenie - Výzva na splatenie dlžnej časti úveru“ z 20.09.2016, veriteľ (predchodca žalobcu) oznámil žalovanému a spol., že k 19.09.2016 sú v omeškaní so splátkou viac ako 3 mesiace po lehote jej splatnosti, pričom pôvodný veriteľ napokon úver zosplatnil k 17.10.2016, takže splátka úveru, kvôli nezaplateniu ktorej sa podľa cit. § 565 OZ stal celý dlh žalovaného a spol. zročným ku dňu 17.10.2016, musela byť pri zohľadnení 3 mesačného omeškania a 15 dní na výzvu na plnenie pred zosplatením podľa cit. § 53 ods. 9 OZ, pri dojednanej splatnosti splátok vždy k 15. dňu v mesiaci, musela byť teda splatnou 15.05.2016, od splatnosti ktorej by tak 3 ročná premlčacia lehota na podanie žaloby uplynula najskôr 15.05.2019, avšak keďže žalovaný čo do dôvodu a výšky svoj dlh voči pôvodnému veriteľovi písomne uznal 03.11.2016 a to v čase, kedy jeho zosplatený dlh ešte nebol premlčaným, takže v danom prípade nie je možné aplikovať ustanovenie druhej vety cit. § 558 OZ tak, ako sa toho domáha žalovaný, možno mať za to, že od tohto písomného uznania dlhu žalovaným začala v zmysle cit. druhej vety § 110 ods. 1 OZ plynúť nová 10 ročná premlčacia lehota, ktorá tak uplynie najskôr 03.11.2026, takže žaloba ktorá bola podaná pôvodnému okresnému súdu 11.10.2019 bola nepochybne podaná včas a teda ňou uplatnený žalobný nárok nie je premlčaným. K námietke žalovaného, podľa ktorého ním učinené písomné uznanie dlhu je neúčinným, pretože žalovaný v čase tohto uznávania dlhu nebol poučený podľa druhej vety § 558 OZ, že uznáva premlčaný dlh, je nutné ešte opakovane dodať, že toto poučenie je irelevantným, pretože v čase uznania dlhu žalovaným tento dlh ešte premlčaným nebol (dlh bol uznaný bezprostredne po jeho zosplatení).

50. Ešte prv, ako by okresný súd pristúpil k vecnému skúmaniu úverovej zmluvy z 11.07.2012 a tým k skúmaniu danosti a dôvodnosti žalovaného nároku, ktorý mal žalobca nadobudnúť zmluvou o postúpení pohľadávky od banky (t.j. od pôvodného veriteľa), bolo nevyhnutným skúmať aj otázku aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu, ktorou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta (napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 205/2009 z 29.06.2010). V danom prípade si žalobca odvodzuje svoju aktívnu vecnú legitímáciu na podanie žaloby od zmluvy o postúpení mu pohľadávky pôvodným veriteľom (Poštovou bankou, a.s.).

51. Ako to vyplýva z citovaných zákonných ustanovení, pri posúdení účinnosti postúpenia pohľadávky z pôvodného veriteľa (banky) na žalobcu (nebankový subjekt) a teda pri posúdení danosti aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu, okresný súd musel v prvom rade zohľadniť jednako špecifický charakter zmluvných subjektov zmluvy o úvere na základe ktorej vznikla pohľadávka, ktorá bola predmetom postúpenia a jednako musel zohľadniť aj špecifický charakter zmluvných subjektov zmluvy o postúpení pohľadávky. Jednotiacim znakom týchto dvoch vzťahov je, že ich subjektom bola v oboch prípadoch banka, t.j. subjekt ktorý poskytuje úvery na základe bankovej licencie, takže v danom prípade došlo k postúpeniu pohľadávky banky, ktorá mala v úverovom vzťahu voči žalovanému dominantnejšie postavenie a žalovaný v postavení spotrebiteľa mal v tomto vzťahu postavenie výrazne slabšej strany, ktoré musí byť vyvážené poskytnutím zvýšenej ochrany jeho právam aj z hľadiska zvýšenej kontroly splnenia všetkých zákonne deklarovaných predpokladov na postúpenie takejto špecifickej, z nerovného vzťahu vzidanej pohľadávky (bankovej pohľadávky) prihliadnuc súčasne aj na to, že banka týmto svojim úkonom (rozumej postúpením pohľadávky) dostala žalovaného (spotrebiteľa) do právneho vzťahu s iným subjektom (rozumej s postupníkom), ktorého výber žalovaný nemal možnosť ovplyvniť, keďže v zmysle Občianskeho zákonníka na postúpenie pohľadávky inému subjektu nie je potrebný súhlas dlžníka (t.j. v danom prípade žalovaného).

52. Majúc na zreteli uvedené okresný súd konštatuje, že pri postúpení bankovej pohľadávky musia byť splnené, nie len všeobecne deklarované pravidlá postúpenia akejkoľvek pohľadávky v zmysle Občianskeho zákonníka, ale v záujme ochrany spotrebiteľa musia byť navyše splnené aj osobitné predpoklady dané špecifickosťou tejto pohľadávky poskytovanej len na základe bankovej licencie a to predpoklady stanovené aj zákonom o bankách, upravujúceho tento osobitný druh

(bankového) podnikania. Preto okresný súd ex offa skúmal nie len splnenie univerzálnych zákonných predpokladov postúpenia pohľadávky v zmysle Občianskeho zákonníka, ale skúmal aj splnenie osobitných nadstavbových predpokladov na postúpenie „bankovej“ pohľadávky podľa v rozhodnom čase (rozumej v čase postúpenia) účinného § 92 ods. 8 zákona o bankách, tobož ak k postúpeniu pohľadávky bez možnosti zásahu žalovaného (spotrebiteľa) došlo na nebankový subjekt (žalobcu), ktorý nie je administratívnoprávne kontrolovateľný a postihnuteľný Národnou bankou Slovenskej republiky (ďalej len „národná banka“).

53. Ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách sa sledovalo sprísnenie (postúpenia) cesie bankovej pohľadávky zo sféry kontrolovanej národnou bankou a umožniť dlžníkovi, ktorý poruší zmluvné podmienky, aby v primeranom čase vykonal nápravu a zotrval vo vzťahu s bankou, s ktorou dojednal finančnú službu. Zákonné podmienky akými sú napr. postúpenie iba splatnej pohľadávky, osobitná písomná výzva pred postúpením či 90 dňová lehota nepodporujú záver, že by hlavným cieľom sprísnenia cesie bankovej pohľadávky bola iba ochrana bankového tajomstva. Pre úplnosť je treba dodať, že s účinnosťou od 01.01.2017 zákonom č. 299/2016 Z.z. zákonodarca pristúpil k ďalšiemu sprísneniu postúpenia bankovej pohľadávky v spotrebiteľských veciach, a to k zúženiu okruhu subjektov, na ktoré je možné postúpiť bankovú pohľadávku (napr. splatenie vkladu do základného imania u postupníka najmenej 500 000,- Eur, vylúčenie obchodníkov s oprávnením poskytovať spotrebiteľské úvery do 10 000,- Eur a pod.). Striktné podmienky postúpenia pohľadávky vo svojom súhrne opodstatňujú záver o zákaze postúpenia bankovej pohľadávky so súčasným stanovením výnimiek z tohto zákazu a nepodporujú záver o možnosti odklonu od pravidla cesie bankovej pohľadávky v neprospech spotrebiteľa.

54. Spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle Občianskeho zákonníka a cit. § 92 ods. 8 zákona o bankách môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už (1) splatná, a to za predpokladu predchádzajúcej (2) písomnej výzvy banky a skutočnosti, že klient banky je napriek výzve (3) nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia byť kumulatívne splnené v čase postúpenia pohľadávky. Uvedené ustanovenie je lex specialis k inštitútu cesie (napr. Krajský súd v Prešove sp. zn. 6Co 119/2013, sp. zn. 19Co 194/2015, sp. zn. 4Co 145/2014, Okresný súd Trenčín sp. zn. 11C 233/2014, Okresný súd Banská Bystrica sp. zn. 12C 152/2014, Okresný súd Galanta sp. zn. 15C 33/2014, Okresný súd Svidník sp. zn. 5C 430/2013). V danom prípade podmienka zosplatnenia úveru (17.10.2016) bankou pred postúpením pohľadávky z neho (20.12.2018) nebankovému subjektu, bola splnená.

55. Pri postúpení pohľadávky pôvodného veriteľa (banky, postupcu), ktorú mal voči žalovanému, na žalobcu (postupníka), boli síce splnené všeobecné formálne právne predpoklady postúpenia pohľadávky stanovené Občianskym zákonníkom (t.j. okresný súd nezistil, že by postúpeniu pohľadávky Poštovou bankou, a.s. na žalobcu bránila dohoda, ktorá by bola uzavretá medzi Poštovou bankou, a.s. a žalovaným), avšak v konaní nebolo žalobcom preukázané, žeby si banka pred postúpením mu pohľadávky splnila aj zákonnú povinnosť podľa v rozhodnom čase účinného cit. § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktorý vyžadoval, aby banka pred zamýšľaným postúpením pohľadávky inému subjektu, ktorého výber, ako už bolo konštatované spotrebiteľ (klient) nemôže ovplyvniť, dala tento svoj zamýšľaný postup na vedomie spotrebiteľovi (žalovanému) a to písomnou výzvou na plnenie s upozornením, že aj keď napriek tejto výzve bude spotrebiteľ viac ako 90 kalendárnych dní s plnením čo i len časti svojho záväzku voči banke stále v omeškaní, musí si byť spotrebiteľ vedomý a musí počítat s tým, že banka aj bez jeho súhlasu svoju pohľadávku voči nemu môže postúpiť inému aj nebankovému subjektu, t.j. subjektu voči ktorému už spotrebiteľ nebude požívať ochranu v zmysle ochrany svojich citlivých údajov tvoriacich predmet bankového tajomstva, vymožiteľnej národnou bankou. Inými slovami povedané, v záujme ochrany slabšej strany vo vzťahu s bankou, t.j. v záujme ochrany spotrebiteľa z hľadiska ochrany jeho citlivých údajov tvoriacich predmet bankového tajomstva, pred ich sprístupnením tretím osobám nebankového charakteru, ktorých postupy sú z hľadiska nakladania a spracovania s týmito údajmi nekontrolovateľné a nevymožiteľné národnou bankou, dal podľa okresného súdu zákonodarca v § 92 ods. 8 zákona o bankách spotrebiteľovi možnosť, rozhodnúť sa, či aj napriek písomnej výzve banky na plnenie podstúpi riziko, aby jeho údaje boli sprístupnené nebankovému subjektu ak po výzve nebude viac ako 90 kalendárnych dní banke plniť a tak aby bolo nakladanie s jeho údajmi nekontrolovateľné národnou bankou alebo spotrebiteľ bude konať s vedomím, že sám svojím konaním, keď ani po takejto výzve banky viac ako 90 kalendárnych dní nebude banke plniť, sa pripravil o ochranu nakladania so svojimi údajmi tvoriacimi predmet bankového tajomstva. Podľa

okresného súdu banka nezaslaním predmetnej výzvy spotrebiteľovi podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, nie je oprávnená spotrebiteľa o toto jeho rozhodnutie (v lehote min. 90 kalendárnych dní po zaslaní výzvy, pozn.) pripraviť, resp. tomuto oprávneniu spotrebiteľa korešponduje zákonná povinnosť banky, aby pred zamýšľaným postúpením svojej pohľadávky voči spotrebiteľovi na tretiu osobu (aj nebankového charakteru), takúto výzvu spotrebiteľovi zaslala, aby toto postúpenie pohľadávky bolo účinné aj z hľadiska zákonných požiadaviek zákona o bankách. Písomná výzva podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách je faktickým úkonom, ktorý je nevyhnutnou podmienkou možnosti ďalšieho právneho úkonu, a to postúpenia pohľadávky zo strany banky na osobu, ktorá nie je bankou aj bez súhlasu jej klienta (spotrebiteľa), po uplynutí zákonom stanovenej lehoty min. 90 kalendárnych dní. V prípade, ak tento faktický úkon nebol preukázateľne vykonaný a doručený žalovanému, nemôže byť platná ani zmluva o postúpení, z ktorej žalobca odvodzuje svoju aktívnu vecnú legitímáciu.

56. Vo vzťahu k argumentácii žalobcu okresný súd konštatuje, že súdna prax sa už odklonila od judikatúry (napr. Najvyšší súd SR sp. zn. 4 Obo 210/01, pozn.), v zmysle ktorej relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky už bez ďalšieho postačuje na založenie aktívnej vecnej legitímácie postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd má z takéhoto oznámenia vychádzať bez toho, aby ako predbežnú otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Podľa novej judikatúry (napr. Najvyšší súd SR sp. zn. 2 Obo 49/2008 zo 14.05.2008 alebo sp. zn. 1 Cdo 76/2007 z 28.01.2009) v spore o neplatnosť zmluvy o postúpení, resp. v spore o splnenie neuhradenej postúpenej pohľadávky je súd povinný prihliadať z úradnej povinnosti ku skutočnostiam, ktoré majú za následok absolútnu neplatnosť právneho úkonu zmluvy o postúpení pohľadávky, ak v konaní vyjdú najavo.

57. Okresný súd v uvedených súvislostiach príkladmo poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7 Cdo 26/2017 z 28.03.2018, v ktorom je uvedené: „Ak zákonným dôsledkom rozporu právneho úkonu (nerozhodno či obsahu úkonu alebo len jeho účelu) so zákonom je v sfére súkromného práva jeho neplatnosť, podľa názoru dovolacieho súdu neexistuje prakticky žiadny priestor pre inú interpretáciu úpravy rozhodnej aj pre výsledok konania v prejednávanej veci než tú, že podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 O.z)“

58. Obdobne v rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo 147/2017 z 24.04.2018 je uvedené: „Dovolací súd preto konštatuje, že v prípade, ak by neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 prvá veta ZoB pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, jednalo by sa o postúpenie v rozpore so zákonom (v tomto prípade so zákonom o bankách), kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 OZ vylúčené/zakázané išlo by teda o neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Dovolací súd preto uzatvára, že následkom postupu pohľadávky, ohľadom ktorej nie je cesia podľa § 525 OZ alebo podľa osobitných predpisov dovolená, je absolútna neplatnosť postupnej zmluvy pre jej rozpor so zákonom (§ 39 OZ), pričom na absolútnu neplatnosť postúpenia, musí prihliadnuť súd aj bez námietky, z úradnej povinnosti. Ak teda dôjde k postúpeniu pohľadávky, ohľadom ktorej to zákon vylučuje, ide o cesiu neplatnú ex tunc a jej neplatnosť nie je možné zhojiť.“

59. V danom prípade okresný súd neprisvedčil argumentácii žalobcu, že banka (Poštová banka, a. s.) pred postúpením mu pohľadávky voči žalovanému, realizovala voči žalovanému aj výzvu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktorú výzvu žalobca stotožnil s výzvou z 19.09.2016 označenou ako „Upozornenie - Výzva na splatenie dlžnej časti úveru“, resp. označenú výzvu žalobca považuje za kvalifikovanú výzvu v zmysle požiadavky § 92 ods. 8 zákona o bankách. S týmto tvrdením sa okresný súd nestotožňuje, pretože jednako táto výzva nemohla byť realizovaná minimálne 90 kalendárnych dní pred postúpením pohľadávky žalobcovi v zmysle požiadavky § 92 ods. 8 zákona o bankách, ku ktorému (rozumej postúpeniu) došlo až 20.12.2018 a navyše táto výzva nemá náležitosti zákonnej výzvy podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách (nie je v nej uvedená lehota minimálne 90 kal. dní na plnenie pred postúpením pohľadávky tretej osobe), a jednako táto výzva bola založená na úplne inom právnom základe a to na podklade § 565 Občianskeho zákonníka a nie na podklade § 92 ods. 8 zákona o bankách, pretože sa jedná o výzvu na plnenie s následkom zosplatnenia celého úveru a nie s následkom postúpenia pohľadávky inému subjektu, ako to vyžaduje § 92 ods. 8 zákona o bankách. Podľa okresného súdu žalobca v tomto prípade neprijateľne kumuluje dve rozdielne výzvy s dvoma rôznymi právnymi účinkami na právny status spotrebiteľa (klienta) a tvrdí, že banka pred postúpením

mu pohľadávky si splnila povinnosť podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, avšak nepreukázal, žeby banka skutočne žalovanému zaslala výzvu v zmysle označeného ustanovenia zákona o bankách, poskytujúcej spotrebiteľovi (žalovanému) ochranu resp. možnosť takejto ochrany pred porušením bankového tajomstva, ktorá skutočnosť musí byť v tejto osobitnej výzve explicitne uvedená a tak daná spotrebiteľovi (žalovanému) na vedomie s možnosťou rozhodnúť sa či bude alebo nebude banke plniť.

60. Inými slovami, žalobca v konaní netvrdil a ani nepredložil žiadnu výzvu Poštovej banky, a.s. pre žalovaného, ktorou by ho minimálne 90 kalendárnych dní pred postúpením pohľadávky žalobcovi vyzýval na zaplatenie dlžnej sumy a súčasne by ho upozornil na možnosť postúpenia. Preto sa podľa okresného súdu nepreukázalo platné postúpenie predmetnej pohľadávky na postupníka t.j. na žalobcu, ktorý nie je bankou (napr. Krajský súd v Trnave sp. zn. 24Co/722/2015 z 10.08.2016, Krajský súd v Prešove sp. zn. 19 Co/50/2017 zo 17.08.2017, sp. zn. 7Co/7/2017 z 24.08.2017, sp. zn. 2Co/220/2016 z 30.08.2017, sp. zn. 20Co/124/2016 z 28.09.2017), a tým nebola dodržaná ani lehota 90 kalendárnych dní, ktorá je určená pre klienta na plnenie svojho dlhu, čím môže docieľiť nepostúpenie pohľadávky z banky na iný subjekt. Je nutné podotknúť, že ak neboli splnené uvedené podmienky, je irelevantné s akou sumou bol žalovaný v omeškaní, ak nebolo preukázané vyhotovenie ani doručenie mu tejto výzvy a tiež zákonná lehota za účelom možnosti splnenia dlhu pred jeho postúpením.

61. Okresný súd nespochybňuje právo banky (Poštová banka, a.s.) zbaviť sa rizikovej pohľadávky hoci aj jej postúpením na iný subjekt, ktorý nemusí byť ani bankou, avšak súčasne je tohto názoru, že je treba chrániť v tomto vzťahu s bankou aj slabšie postavenie klienta (spotrebiteľa), ktorému zasa nemožno brániť aby sa rozhodol či s rizikom neplnenia svojho záväzku voči banke budú sprístupnené jeho citlivé údaje tvoriace bankové tajomstvo inému nebankovému subjektu, resp. má právo minimálne byť si vedomý takéhoto postupu banky v prípade, že banke nebude plniť. Poštová banka, a.s. bola oprávnená postúpiť svoju pohľadávku, ktorá je predmetom tohto sporu voči žalovanému na žalobcu len po tom, ak bol klient napriek jej písomnej výzve, ktorá by bola doručená nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke, a to aj bez súhlasu klienta. V prípade, že takéto predpoklady splnené neboli, bolo potrebné na takúto pohľadávku hľadieť ako na nepostupiteľnú, teda pohľadávku ktorej postúpenie by bolo v priamom rozpore so zákonom. Z tohto dôvodu by potom samotná zmluva o postúpení pohľadávky v časti týkajúcej sa takejto nepostupiteľnej pohľadávky bola absolútne neplatným právny úkon, na ktorú neplatnosť bol povinný okresný súd v konaní ex offa aj bez námietky žalovaného prihladiť (napr. Krajský súd v Trnave sp. zn. 26 Co 445/2015 z 19.04.2016).

62. Okresný súd sa nestotožňuje s názorom žalobcu, že z nesplnenia podmienok definovaných v § 92 ods. 8 zákona o bankách nemôže vyvodzovať závery o platnosti, resp. neplatnosti posudzovaného postúpenia. Podľa názoru okresného súdu, tak ako už bol uviedol (aj vzhľadom na citovanú judikatúru, pozn.) ide totiž o lex specialis upravujúci postup pri postupovaní bankovej pohľadávky. Nemôžu byť pochybnosti v tom, že obmedzenia banky vyplývajúce z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách treba považovať za imanentnú súčasť ústavného práva či už fyzickej osoby alebo právnickej osoby na ochranu pred neoprávneným zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov tvoriacich predmet bankového tajomstva (čl. 19 ods. 3 Ústavy SR) v tomto prípade údajov o jeho majetkových pomeroch. Odovzdanie údajov o poskytnutom úvere a jeho podmienkach bankou tretej osobe bez splnenia podmienok § 92 ods. 8 zákona o bankách je tak treba považovať za neoprávnené zverejnenie údajov o osobe dlžníka vrátane údajov o jeho majetkových pomeroch. Bez významu v tejto súvislosti totiž nie je skutočnosť, že poskytovateľ úveru, v tomto prípade banka, je v súvislosti s rozhodovaním o žiadosti spotrebiteľa o poskytnutie úveru, povinný zo zákona o spotrebiteľských úveroch zisťovať schopnosti žiadateľa o úver, úver splácať a nesporne v rámci toho zisťovať aj jeho najmä rodinné a majetkové pomery, pričom tieto údaje tvoria obsah dokumentácie o záväzkovom vzťahu ktorú, ako to výslovne vyplýva z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách, je banka povinná pri postúpení pohľadávky, odovzdať postupníkov. Vzhľadom na uvedené tak nemôžu byť pochybnosti o tom, že podmienky postúpenia pohľadávky bankou tak, ako vyplývajú z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách, treba považovať za zákonom stanovené podmienky, ktoré musia byť naplnené pre možnosť banky svoju pohľadávku z úveru postúpiť na inú osobu. Bez ich splnenia je postup banky v rozpore s týmto zákonným ustanovením, teda odporuje zákonu, v dôsledku čoho zmluva o postúpení pohľadávky, ktorú by banka bez súhlasu dlžníka, napriek tomu s treťou osobou uzavrela, je podľa § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatná (napr. Krajský súd v Prešove sp. zn. 19 Co/50/2017, sp. zn. 7Co/7/2017, sp. zn. 2Co/220/2016, sp. zn. 20Co/124/2016).

63. V súvislosti s názorom žalobcu, že banka pred postúpením mu pohľadávky nemusela realizovať výzvu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, pretože žalovaný bol v omeškaní s plnením záväzku viac ako 90 kalendárnych dní, okresný súd konštatuje, že táto argumentácia neobstojí, pričom v tomto smere podporne poukazuje na výklad § 92 ods. 8 zákona o bankách Krajským súdom v Žiline v rozhodnutí sp. zn. 7Co/715/2015 z 24.02.2016, ktorý uvádza, že uvedené zákonné ustanovenie v prvej vete hovorí o tom, že ak bola doručená písomná výzva banky na úhradu dlžnej sumy, napriek ktorej však za obdobie dlhšie ako 90 kalendárnych dní túto dlžnú sumu dlžník neuhradí, môže banka pohľadávku postúpiť inej osobe, ktorá nie je bankou aj bez jeho súhlasu. Veta druhá hovorí o tom, že banka takéto právo nemôže uplatniť, ak by jej klient pred postúpením uhradil omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva. Banka však aj v prípade, že klient uhradí omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva, môže pohľadávku postúpiť v prípade, ak súčet všetkých omeškaní so splnením, čo i len časti toho istého peňažného záväzku voči banke, alebo pobočke zahraničnej banky, presiahol jeden rok. Inými slovami povedané, banka musí najskôr klienta vyzvať na úhradu peňažného záväzku, s ktorým je v omeškaní, ak po tejto výzve dlhšie ako 90 kalendárnych dní klient neuhradí peňažný záväzok môže banka postúpiť pohľadávku aj na tretiu osobu, ktorá nie je bankou. V prípade, ak by aj po uplynutí 90 dní klient svoj peňažný záväzok, s ktorým je v omeškaní, uhradil, takto banka postupovať nemôže, ak však po uplynutí 90 dní klient svoj omeškaný peňažný záväzok uhradí, ale ide o peňažný záväzok, s ktorým je v omeškaní dlhšie ako 1 rok, môže banka aj napriek tejto úhrade pohľadávku postúpiť na iný subjekt. Uvedené vyplýva aj z formulácie „napriek písomnej výzve...“, čo znamená, že najskôr musí byť vždy vyhotovená a odoslaná písomná výzva a potom môže nastať situácia, že klient bude dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní alebo nebude, s tým, že ak aj v tejto 90 dňovej lehote bude klient plniť avšak bude plniť záväzok s ktorým bol v omeškaní viac ako rok banka je napriek úhrade v tomto prípade viac ako ročného omeškania oprávnená postúpiť pohľadávku inému aj nebankovému subjektu, teda táto okolnosť je až následná po realizovanej výzve (t.j. doba omeškania nie je dôležitá na splnenie povinnosti zaslať výzvu, pozn).

64. Keďže žalobca v tomto konaní nepreukázal svoju aktívnu vecnú legitímáciu, t.j. nepreukázal, že je nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia v právnom vzťahu, z ktorého odvodzuje žalobou uplatnený nárok a to titulom platného postúpenia mu pohľadávky, okresný súd žalobu žalobcu vo zvyšku zamietol tak, ako to je uvedené vo výroku II. tohto rozhodnutia.

65. V súvislosti s dojednaním v bode 3., podbode 3.10. úverovej zmluvy z 11.07.2021 v ktorom sa žalobca dojednal so žalovaným na nasledovnom cit. „Zmluvné strany sa dohodli, že akékoľvek spory, ktoré vzniknú z tejto ZoÚ, vrátane sporov o jej vznik, platnosť a výklad budú rozhodované v súlade s rozhodcovskou doložkou uvedenou vo článku 10., II. časti VOP.“, okresný súd dáva do pozornosti, že neprijateľnou zmluvnou podmienkou je podmienka, ktorá vyvoláva v neprospech spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany hrubú nerovnováhu. Znaky neprijateľnej zmluvnej podmienky napíňa nielen podmienka, ktorá je neprimeraná (napr. neprimeraná sankcia za porušenie záväzku spotrebiteľa), ale aj podmienka, ktorá je neurčitá alebo je v rozpore s „ratio legis“ zákonného ustanovenia, podľa ktorého bola dojednaná.

66. Bez ohľadu na to, že identické, resp. v identickom znení zmluvné dojednanie v úverových zmluvách právneho predchodcu žalobcu (Poštovej banky, a.s.), bolo už aj v minulosti judikované ako neprijateľné (napr. Okresný súd Prešov sp. zn. 24 C 182/2015 z 21.02.2018 a k nemu potvrdzujúce rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19 Co 88/2018 zo 04.10.2018 alebo Okresný súd Prešov sp. zn. 9 Csp 99/2019 zo 16.09.2019 a k nemu potvrdzujúce rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 13 Co 156/2019 z 25.02.2020) a to z dôvodov, že toto vytvorilo hrubú nerovnováhu v právach spotrebiteľa a dodávateľa a to v neprospech spotrebiteľa (žalovaný), okresný súd, ktorý sa s už judikovanými závermi plne stotožňuje, ešte argumentačne dopĺňa, že podľa znenia cit. § 9 ods. 2 písm. v) zákona o spotrebiteľských úveroch mala byť v úverovej zmluve uvedená pre spotrebiteľa aj informácia o „možnosti“ mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, t.j. inými slovami súčasťou úverovej zmluvy mala byť informácia, že okrem súdneho riešenia sporov je tu „možnosť“ ešte aj ich mimosúdneho riešenia, t.j. ešte inými slovami, aby sme mohli hovoriť o „možnosti“ riešenia sporov, musí byť logicky daná alternatíva resp. priestor na výber minimálne medzi dvoma možnosťami, tj. v danom prípade medzi riešením sporu zo spotrebiteľskej zmluvy prostredníctvom všeobecného súdu alebo prostredníctvom rozhodcovského súdu, ktorá možnosť výberu, resp. informácia o týchto možnostiach však v bode 3., podbode 3.10. úverovej zmluvy z 11.07.2012 absentuje. V označenom dojednaní sa pojednáva o riešení akýchkoľvek sporov (tj. v podstate všetkých sporov) zo spotrebiteľskej zmluvy, cit. „... v súlade s rozhodcovskou doložkou ...“ uvedenou vo VOP. Tým, že v tomto dojednaní žalobca

pracoval iba s pojmom „rozhodcovská doložka“ mohol veľmi ľahko vyvolať u spotrebiteľa dojem, že akékoľvek spory zo spotrebiteľskej zmluvy môžu byť riešené iba rozhodcom, pretože na to, aby spor riešil všeobecný súd žiadna rozhodcovská doložka nie je potrebnou, avšak pod tento pojem „rozhodcovskej doložky“ v bode 10., II. časti VOP žalobca „schoval“ aj všeobecný súd. Okrem toho je nutným podotknúť, že v úverovej zmluve z 11.07.2012 je síce uvedené, že dojednania neupravené v tejto zmluve sa spravujú dojednania aj vo VOP, avšak tieto VOP nie sú v úverovej zmluve jasne identifikovateľné z hľadiska, v akom ich konkrétnom účinnom znení v čase uzavretia úverovej zmluvy by mali tieto VOP spotrebiteľa zaväzovať, napr. v danom prípade bola úverová zmluva uzavretá 11.07.2012, avšak žalobca predložil VOP v znení účinnom od 23.06.2012, čo nie je samozrejme prekážkou na to, aby VOP v tomto znení zaväzovali žalovaného, keďže boli žalobcom prijaté pred podpisom úverovej zmluvy a žalobca tieto VOP zrejme obmieňa iba občas, avšak žalovanému, ako ani okresnému súdu nie je zrejším, či práve v čase podpísania úverovej zmluvy 11.07.2012 boli VOP záväzné práve v znení účinnom od 23.06.2012, tj. či neboli žalobcom medzičasom upravené, keďže ako už bolo zmienené ich záväzné znenie v úverovej zmluve nie je nijako špecifikované. Okrem toho žalobca v rozpore s cit. § 93b ods. 1 zákona o bankách v jeho znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy nepreukázal, žeby splnil svoju povinnosť a že žalovaného preukázateľne poučil o dôsledkoch uzavretia navrhovanej rozhodcovskej doložky na riešenie ich vzájomných sporov z obchodov, čo v konečnom dôsledku vlastne tiež znamená, že podľa cit. § 53 ods. 3 OZ žalovaný nepreukázal, že uvedené zmluvné dojednanie bolo so žalovaným individuálne dojednané. Podľa okresného súdu všetky uvedené skutočnosti podporujú záver o neprijateľnosti tohto zmluvného dojednania v bode 3, podbode 3.10. úverovej zmluvy z 11.07.2012 a to z jedného z dôvodov jeho neurčitosti, ako aj z dôvodu už judikovanej nerovnováhy v právach zmluvných strán, ak ako to predpokladá cit. § 53 ods. 4 písm. r) OZ v znení účinnom v rozhodnom čase, z ktorého dôvodu okresný súd využil jemu zákonom v cit. § 298 ods. 1 CSP dané oprávnenie a vo výroku III. tohto rozhodnutia vyslovil neprijateľnosť zmluvného dojednania bodu 3., podbodu 3.10. úverovej zmluvy z 11.07.2021.

67. Okrem toho okresný súd nad rámec dodáva, že aj keby na strane žalobcu bola daná aktívna vecná legitímácia (čo nie je, pozn. súdu), aj tak by bol jeho žalobný nárok dôvodný len čiastočne, pretože preskúmaním v spore dotknutej úverovej zmluvy z 11.07.2012 okresný súd zistil, že táto nemá všetky v rozhodnom čase vyžadované zákonné náležitosti, nedostatok ktorých v rozhodnom čase účinné znenie § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch sankcionovalo úver bezpoplatkovosťou a bezúročnosťou úveru. Inými slovami, z uvedených dôvodov, by úver poskytnutý pôvodným veriteľom žalovanému, bolo potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov, takže všetky žalovaným učené čiastkové platby na jeho splatenie, by boli započítané len na splatenie istiny úveru, takže nárok žalobcu by bol dôvodný len v rozsahu doposiaľ nevrátenej istiny úveru.

Podľa okresného súdu v úverovej zmluve absentuje zákonná náležitosť podľa cit. § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch a to uvedenie doby trvania úverového vzťahu medzi žalobkyňou a žalovaným, podľa okresného súdu túto náležitosť si nemožno zamieňať s údajom o dátume konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (v danom prípade 15.07.2022), a to už aj z dôvodu, že ak by zákonodarca mal v úmysle stotožniť tieto dva pojmy, neuvádzal by ich v cit. zákonom znení osve, ako aj z dôvodu, že neuvedením tejto skutočnosti sa úverová zmluva stáva pre spotrebiteľa málo transparentná a výpovedná, keďže spotrebiteľ by mal mať poskytnuté prehľadné informácie o úvere bez potreby použitia kalkulačky (t.j. napr. bez toho aby bol nútený odpočítavať si od konečného dátumu splatnosti počiatočný dátum splatnosti a pod., pozn.), pričom treba mať stále na zreteli, že žalobca (dodávateľ) poskytuje úverové služby neurčitému počtu klientov na rôznej úrovni vyspelosti, pričom aj spotrebiteľ s priemernými schopnosťami by mal mať reálnu predstavu o dobe, počas ktorej bude zaťažený bremenom splácania svojho finančného záväzku pochádzajúceho z úverového vzťahu. Na tomto mieste je nutné uviesť, že cit. § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch vyžaduje, aby úverová zmluva obsahovala cit. „dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“, t.j. skrz spojku „a“ je zrejmé, že zákonodarca mal na mysli, aby úverová zmluva explicitne obsahovala kumulatívne obidva údaje a to tak dobu trvania úverového vzťahu, ako aj termín konečnej splatnosti úveru a nie aby tieto boli uvedené v alternatíve. Okrem toho, podľa okresného súdu údaj o dobe trvania úverovej zmluvy nie je možné stotožňovať ani s údajom o počte splátok (v danom prípade 120 splátok), ktorými mal žalovaný jemu poskytnutý úver žalobcovi splatiť a to v uvedenom kontexte podľa okresného súdu už aj len z dôvodu, že aj v tomto prípade, ak by tomu tak bolo (t.j. žeby tieto pojmy bolo možné stotožniť, pozn.), tak zákonodarca by logicky nevyžadoval uvedenie oboch týchto parametrov úveru v úverovej zmluve osve [počet splátok - cit. § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch; doba trvania - cit. § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch], ale uspokojil by sa iba s uvedením jedného z nich. Avšak práve v záujme ochrany spotrebiteľa ako slabšej

zmluvnej strany v spotrebiteľsko - dodávateľskom vzťahu, v záujme neponechať spotrebiteľa, aby si sám práčne z dodávateľom uvedených údajov úveru sám vypočítaval jeho iné parametre, zákonodarca vyslovene vyžaduje, aby v úverovej zmluve bola uvedená tak doba trvania úverového vzťahu ako aj počet splátok. V tomto smere podľa okresného súdu sa nejedná len o vec výkladu aplikovanej právnej normy, ale ide o explicitne (jasne a presne) formulovaný zákonný imperatív ohľadne náležitosti úverovej zmluvy, ktorého porušenie je explicitne sankcionované zákonnom predvídaným spôsobom a to bezpoplatkovosťou a bezúročnosťou úveru. A ak by aj bol žalobca (dodávateľ) toho názoru, že sa jedná o vec výkladu cit. § 9 ods. 2 písm. f) a k) zákona o spotrebiteľských úveroch (okresný súd tento názor nezdieľa, pozn.), tak aj v tomto prípade by platilo, a to opäť v záujme ochrany spotrebiteľa, v spotrebiteľských vzťahoch univerzálné zákonodarcom v cit. § 54 ods. 2 OZ proklamované výkladové pravidlo, podľa ktorého v prípade pochybností o obsahu úverových zmlúv je vždy uprednostnený výklad pre spotrebiteľa priaznivejší. Okresný súd je tiež názoru, že zodpovednosť žalobcu za nerešpektovanie zákonného imperatívu na explicitný obsah úverovej zmluvy, podľa ktorého musí byť v nej uvedený nie len údaj o počte splátok [§ 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch], ale aj údaj o dobe trvania úverového vzťahu [§ 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch], by nebolo možné prenášať ani na plecia spotrebiteľa (žalovaného) s odvolávaním sa na jeho matematické zručnosti a vyspelosť, pretože žalobca (dodávateľ), ktorý podniká v oblasti poskytovania spotrebiteľských úverov musí mať na zreteli nielen rôznorodosť svojej klientely z hľadiska jej zručnosti a vyspelosti, ale aj okolnosti za ktorých spotrebiteľa o úver žiadajú, potrebujú a chcú, pričom častokrát za týchto okolností aj seba viac vyspelý spotrebiteľ stráca ostražitosť a pozornosť k tomu, aby svojim „zodpovedným“ prístupom mal ešte nahrádzať povinnosti dodávateľa a práčne hľadať, domýšľať si, či vypočítavať si parametre úveru, ktorých umiestnenie v úverovej zmluve, zákonodarca majú už všetko toto na zreteli, už explicitne (obligatórne) zákonne vyžaduje a aj zákonom predvídaným spôsobom sankcionuje.

Okresný súd poukazuje aj na ďalší nedostatok úverovej zmluvy z 11.07.2012 a to je absencia náležitosti podľa cit. § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch, v súvislosti s v úverovej zmluve uvedenou ročnou percentuálnou mierou nákladov (RPMN), a to uvedenie všetkých predpokladov použitých na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, resp. priamo v úverovej zmluve absentuje explicitný a pre spotrebiteľa zrozumiteľný výpočet tejto RPMN na základe údajov platných v čase uzatvorenia úverovej zmluvy s prehľadným uvedením všetkých predpokladov k jej výpočtu použitých. RPMN vyjadruje reálnu cenu spotrebiteľského úveru a je kľúčovým ukazovateľom pre porovnanie výhodnosti úverov od rôznych úverových inštitúcií. Je to teda pre spotrebiteľa najdôležitejší ukazovateľ ceny úveru, pretože okrem úrokovej miery v sebe zahŕňa aj ďalšie iné poplatky súvisiace s úverom ako napr. poplatok za vybavenie úveru, poistenie úveru, ak je podmienkou pre získanie výhodnejšieho úroku, poplatok za vedenie účtu a iné, prepočítané na jeden kalendárny rok. Inými slovami RPMN vyjadruje celkové náklady, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť za požičanú sumu, keďže zohľadňuje nielen úrok, ale aj ostatné poplatky súvisiace s úverom. Okresný súd má za to, že v danom prípade v úverovej zmluve nie sú v súlade s dikciou cit. § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch prehľadne uvedené všetky potrebné údaje, žalobcom (dodávateľom) použité pre výpočet RPMN, pretože nie je úlohou spotrebiteľa hľadať a „pátrať“ v úverovej zmluve, či táto obsahuje všetky potrebné údaje pre výpočet RPMN, o ktorých spotrebiteľ napokon ani len nemá vedomosť, ktoré všetky údaje to sú (teda nevie ani ktoré má hľadať) a aj preto spotrebiteľ má mať prehľadne a na jednom mieste sprístupnené všetky tieto vstupné údaje k výpočtu RPMN použité. S poukazom na cit. § 19 ods. 1, 2 a § 23 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase, má okresný súd za to, že zákon o spotrebiteľských úveroch v rozhodnom čase uzavretia úverovej zmluvy vyžadoval, aby v úverovej zmluve boli uvedené nie len predpoklady na výpočet RPMN, ale aj samotný jej výpočet, pretože, ako sa z citovaných noriem javí, výpočet RPMN nie je len internou záležitosťou dodávateľa (veriteľa), ktorý by mal v úverovej zmluve uviesť už len výsledok tohto svojho výpočtu, ale tento výpočet má byť transparentným (prehľadným) s komplexným uvedením vstupných premenných na jej výpočet použitých (aby aj spotrebiteľ vedel ktoré z množstva údajov uvedených v úverovej zmluve sú práve tými, ktoré sú pre výpočet RPMN dôležité), tak aby tento výpočet bol odkontrolovateľným nie len samotným spotrebiteľom v čase uzavretia úverovej zmluvy, ale hlavne a predovšetkým, aby bol odkontrolovateľným aj hocikedy spätne kontrolným orgánom za účelom zistenia, ako a či dodávateľ (veriteľ) v ktoromkoľvek čase postupoval pri výpočte RPMN v súlade so zákonom. Ak by totižto tomu tak nebolo a platilo by, že zákonu by bolo dané zadosť, ak by údaje použité pre výpočet RPMN, bez jej výpočtu, boli uvedené v úverovej zmluve a to na jej rôznych miestach, za ktoré údaje možno považovať výšku úveru, výšku splátky, jej periodicitu a počet, výšku úrokovej sadzby a poplatkov, a ktoré údaje sú v zmysle cit. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch obligatónnymi náležitosťami úverovej zmluvy už podľa písmen g), i) a k) tohto ustanovenia, tak potom by zákonodarca logicky nevyžadoval výpočet RPMN a tieto k výpočtu

RPMN použité údaje duplicitne aj podľa písmena j) cit. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase a už vôbec by neuvádzal v prílohe tohto zákona aj vzorec resp. rovnicu tohto výpočtu RPMN s odkazom na jeho aplikáciu podľa cit. § 19 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase. Samozrejme podľa okresného súdu, aj v tomto prípade platí pri pochybnostiach o obsahu úverových zmlúv, všeobecné výkladové pravidlo uprednostňujúce výklad pre spotrebiteľa priaznivejší. Vo vzťahu k prípadnej argumentácii, že predmetný výpočet by sa nachádzal v samostatnom dokumente označenom ako „Štandardné Európske informácie o spotrebiteľskom úvere“, okresný súd len na margo podotýka, že v danom prípade by sa jednalo iba o predzmluvný formulár pre štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere podľa § 4 ods. 2 zákona o spotrebiteľskom úvere, ktorý však veriteľa (dodávateľa) nezbavuje povinnosti predmetnú náležitosť uviesť aj v samotnej úverovej zmluve, tak ako to vyžaduje zákonná dikcia § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch, ktoré ustanovenie vyžaduje, aby táto náležitosť bola obligatórnou náležitosťou bezprostredne spotrebiteľskej zmluvy podpísanej oboma zmluvnými stranami a nie iných, vznik úverového vzťahu „sprevádzajúcich“ formulárov, či žiadostí. Za daných okolností je požiadavka uvedenia na jednom mieste komplexne všetkých vstupných údajov použitých žalovaným na výpočet RPMN, ako aj jej samotný výpočet o to naliehavšia a urgentnejšia, že z bodu 3.2. úverovej zmluvy z 11.07.2012 vyplýva, že žalovaný mal za poskytnutie mu úveru zaplatiť ešte „poplatok za poskytnutie úveru“ a to podľa sadzovníka žalobcu, ktorý poplatok však v úverovej zmluve nie je konkretizovaný sumou, takže žalovaný pri podpisovaní úverovej zmluvy ani nemusel mať o ňom a o jeho výške vedomosť a napokon teda ani nie je zrejým, či tento „poplatok za poskytnutie úveru“ žalobca použil alebo nepoužil na výpočet RPMN, keďže tento výpočet, ako už bol okresný súd uviedol, v úverovej zmluve z 11.07.2012 absentuje. V súvislosti s platením „poplatku za poskytnutie úveru“ okresný súd len nad rámec podotýka, že tento je v zmysle ustálenej súdnej praxe považovaný za plnenie, ktoré je vyžadované od spotrebiteľa bez toho, aby za toto plnenie bolo zo strany dodávateľa poskytnuté spotrebiteľovi náležité protiplnenie, ktoré by bolo v prospech spotrebiteľa, a ktorý poplatok sa z uvedených dôvodov zohľadňuje ako suma o ktorú bola istina úveru ponížená.

Napokon podľa okresného súdu v úverovej zmluve z 11.07.2012 chýba aj zákonná náležitosť podľa cit. § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch (cit. „výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia“). V úverovej zmluve je uvedená len výška celkovej mesačnej splátky, z ktorej však nevyplýva, koľko z tejto splátky by bolo započítaných na splátku istiny úveru, koľko na splátku úroku a koľko na prípadnú splátku poplatkov. Zo zmluvy má byť zrejma okrem iného výška splátky istiny, výška splátky úrokov a výška splátky poplatkov, pričom uvedená skutočnosť má byť v zmysle návestia cit. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch bezprostredne súčasťou a náležitosťou úverovej zmluvy a nie napr. amortizačnej tabuľky. Okresný súd je názoru, že požiadavka uvádzať v úverovej zmluve, ako jej podstatnú náležitosť, aj rozpis resp. skladu každej jednej splátky úveru na sumu istiny, úroku a poplatku, je plne legitímnou a súhlasnou s cit. § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, pretože už aj z jeho samotného znenia vyplýva, že úvodné uvádzacie slovné spojenie cit. „výšku, počet a termíny splátok ...“ sa významovo aj gramaticky viaže resp. vzťahuje na každú z v tomto ustanovení zmienenú veličinu t.j. na istinu, úrok aj poplatky, čo v rozmenenom na drobné znamená, že podľa cit. § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, má úverová zmluva obsahovať (i) „výšku, počet a termíny splátok istiny“ (ii) „výšku, počet a termíny splátok úrokov“ a (iii) „výšku, počet a termíny splátok iných poplatkov“, ktorú zákonnú požiadavku úverová zmluva z 11.07.2012 nespĺňa. Okrem toho podľa okresného súdu, požiadavku uvádzať priamo v úverovej zmluve presnú vnútornú skladbu (vnútorné členenie) každej splátky na istinu, úrok a poplatky nemožno zamieňať s požiadavkou podľa ktorej, veriteľ (žalobca) poskytne spotrebiteľovi (žalovaný), kedykoľvek počas trvania úverového vzťahu na požiadanie a bezplatne amortizačnú tabuľku s týmto rozpisom, pretože ak by to bolo možné zamieňať, tak potom by opäť zákonodarca v cit. § 9 ods. 2 písm. l) zákona o spotrebiteľských úveroch, neuvádzal osve popri § 9 ods. 2 písm. k) tohto zákona ako podstatnú náležitosť úverovej zmluvy aj poučenie o práve spotrebiteľa vyžiadať si od veriteľa výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, ale zákonodarca by uviedol len jednu z týchto požiadaviek ako podstatnú náležitosť úverovej zmluvy. Inými slovami, absenciu jednej z uvedených zákonných náležitostí úverovej zmluvy nie je možné nahrádzať resp. ospravedlňovať ďalšou resp. inou jej zákonnou náležitosťou. Napokon okresný súd podotýka, že je mu známa rozdielna judikatúra aj súdov vyšších stupňov v otázke tejto náležitosti úverových zmlúv, kedy napr. podľa názoru Najvyššieho súdu SR v rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 146/2017 z 22.02.2018, náležitosťou úverovej zmluvy nemusí byť aj rozpis vnútornej skladby každej splátky úveru na istinu, úrok a poplatky, avšak odklon od tohto právneho názoru už vysvetlil a s ním sa vysporiadal už Krajský súd v Prešove (ďalej len

„krajský súd“) v rozhodnutí sp. zn. 2 Co 82/2018 z 12.12.2018, ktoré rozhodnutie je dátumovo novšie ako zmieneny judikát z 22.02.2018, pričom s názormi krajského súdu sa okresný súd v plnej miere stotožnil a na toto rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 2 Co 82/2018 z 12.12.2018 okresný súd v celom rozsahu odkazuje cit.

„Primárnemu účelu právnej úpravy obsiahnutej v ust. § 9 ods. písm. k) predmetného zákona však zodpovedá len taký výklad, ktorý každý z atribútov vyjadrených v zákone slovami „výška, počet a termíny splátok“ viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru majúceho sa v konečnom dôsledku zaplatiť, teda ako k istine, tak i k úrokom a tiež k poplatkom. Naplneniu uvedeného účelu preto nemôže učiniť zadosť zmluva uvádzajúca uvedenie celkovej výšky mesačnej splátky, neobsahujúca aj vyčíslenie čiastkových súm reprezentujúcich jednotlivé čiastkové položky, čo je napriek odchylnosti takejto úpravy spotrebiteľských úverov od úpravy úverov všeobecne práve dôkazom zvýšenej pozornosti venovanej ochrane spotrebiteľa.

Pre všetky spotrebiteľské spory, v ktorých sa rieši otázka, či má zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať splátky v členení na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov alebo nie, ako aj otázka, kedy sa považuje spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov, je skutočnosť, že Smernica Rady 93/13/EHS zakotvuje tzv. úplnú harmonizáciu úplne irelevantná, pretože Slovenská republika pri implementácii smernice do Zákona o spotrebiteľských úveroch povinnosť tzv. úplnej harmonizácie porušila. To, že Súdny dvor Európskej únie vo veci C-42/2015 potvrdil, že smernica sa má vykladať tak, že členské štáty nesmeli zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice je bezvýznamné, pretože v tomto konkrétnom prípade išlo o vnútroštátne právo nad rámec smernice, ak vo svojej vnútroštátnej právnej úprave vyžaduje v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Ak by slovenský zákonodarca chcel vyjadriť to isté, čo požaduje smernica, ktorá navyše obsahuje požiadavku tzv. úplnej harmonizácie, je zrejmé, že by použil takú istú terminológiu ako používa smernica. Avšak slovenský zákonodarca takúto terminológiu nepoužil, ale k termínu „splátky“ pridal slová „istiny, úrokov a iných poplatkov.“

V takomto prípade dochádza ku kolízii obsahového znenia Zákona o spotrebiteľských úveroch a Smernice Rady 93/13/EHS, ktoré má za následok sprísnenú požiadavku slovenského zákonodarcu na uvedenie členenia splátok spotrebiteľa v zmluve o spotrebiteľskom úvere, a to konkrétne na istinu, úroky a poplatky. Priama aplikácia ustanovení smernice však prichádza do úvahy len subsidiárne ako ultima ratio vtedy, ak eurokonformný výklad problematického vnútroštátneho ustanovenia nie je možný. Priama aplikácia ustanovenia smernice však nesmie mať za následok uloženie povinnosti fyzickej alebo právnickej osobe, to znamená, že smernica nikdy nemôže mať horizontálny ani obrátený vertikálny priamy účinok. V tejto súvislosti odvolací súd zároveň dodáva, že ak by vykladal vnútroštátne právo eurokonformne, pridržiaval sa obsahového znenia smernice a od dodávateľa nevyžadoval členenie splátky na istinu, úroky a poplatky, upustil by tak od zákonnej požiadavky, čo by malo za následok výklad vnútroštátneho práva contra legem a prekročenie limitov uplatnenia nepriameho účinku smernice, pričom takýto postup je neprípustný. V neposlednom rade je potrebné si uvedomiť, že Súdny dvor Európskej únie vykladá jedine a výlučne právo Európskej únie a ako taký nikdy nie je oprávnený poskytovať výklad práva vnútroštátneho. V súlade s vyššie uvedeným Súdny dvor Európskej únie aj vo veci C-42/15 poskytol výlučne výklad Smernice a v žiadnom prípade sa nemohol a ani sa nevyjadroval k výkladu Zákona o spotrebiteľských úveroch.“

Okrem toho okresný súd v súlade s argumentáciou krajského súdu má taktiež za to, že eurokonformný výklad § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch skrz Súdnym dvorom Európskej únie výklad Smernice Rady 93/13/EHS, je v okolnostiach aplikácie Slovenského zákona o spotrebiteľských úveroch irelevantným, pretože Súdny dvor Európskej únie je oprávnený vykladať len právo Európskej únie, ale nie aj právo vnútroštátne, preto ako to uviedol aj krajský súd, Súdny dvor Európskej únie sa cit. „... nemohol a ani sa nevyjadroval k výkladu Zákona o spotrebiteľských úveroch.“ Napokon okresný súd podotýka, že opodstatnenosť uvedenej požiadavky uvádzať v úverovej zmluve rozpis vnútornej skladby každej jednej splátky úveru na sumu istiny, úrokov a poplatkov, je v okolnostiach veci plne legitímnou aj z dôvodu, že výška anuitnej splátky sa počas celej doby splácania síce nemení, avšak v rámci tejto splátky sa mení výška a pomer splátky pripadajúcej na istinu a na úrok, takže najsamprv z každej splátky sa najviac započítava na splatenie úroku a menej na istinu, avšak postupom času, ku koncu splácania je to opačne, o ktorej skutočnosti by, podľa okresného súdu, mal byť spotrebiteľ informovaný, ktorú informáciu tak spotrebiteľ nemôže vyčítať z údajov o výške anuitnej splátky a ktorú informovanosť nie je možné nahradiť právom spotrebiteľa požadovať od veriteľa amortizačnú tabuľku, pretože tá, už reaguje na spotrebiteľom realizované platby a vyjadruje tak aktuálnu situáciu v zložení jednotlivých splátok.

68. Podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP „Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.“

69. Podľa § 262 ods. 1 CSP „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.“

70. Podľa § 262 ods. 2 CSP „O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.“

71. Týmto rozhodnutím sa konanie končí, preto okresný súd rozhodol aj o nároku na náhradu trov konania a to podľa § 255 CSP, v zmysle ktorého tak v konaní plne úspešnému žalovanému priznal voči neúspešnému žalobcovi 100 % nárok na náhradu účelne vynaložených trov konania. O výške náhrady trov konania rozhodne okresný súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku môže podať odvolanie strana, v ktorej neprospech bol rozsudok vydaný (§ 359 C.s.p.). Odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na Okresnom súde Bardejov. Odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v uvedenej lehote podané na príslušnom odvolacom súde (§ 362 ods. 1, 2 C.s.p.).

V odvolaní popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 C.s.p.) je treba uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 C.s.p.).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 C.s.p.).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 C.s.p.). Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 C.s.p.). Odvolanie len proti odôvodneniu rozsudku nie je prípustné (§ 358 C.s.p.).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie

(§ 366 C.s.p.).

Ak podá ten, kto je na to oprávnený, včas odvolanie, nenadobúda rozhodnutie právoplatnosť, dokiaľ o odvolaní právoplatne nerozhodne odvolací súd. Ak sa rozhodlo o niekoľkých právach so samostatným skutkovým základom alebo ak sa rozhodnutie týka niekoľkých subjektov a ide o samostatné spoločenstvo podľa § 76 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/20160701>> a odvolanie sa výslovne vzťahuje len na niektoré práva alebo na niektoré subjekty, nie je právoplatnosť výroku, ktorý nie je napadnutý, odvolaním dotknutá. To neplatí, ak od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol výslovne dotknutý, alebo ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu. Právoplatnosť ostatných výrokov nie je dotknutá ani vtedy, ak odvolanie smeruje len proti výroku o trovách konania, o príslušenstve pohľadávky, o jej splatnosti alebo o predbežnej vykonateľnosti (§ 367 C.s.p.).

Dokiaľ o odvolaní nebolo rozhodnuté, možno ho vziať späť. Ak odvolateľ vzal odvolanie späť, nemôže ho podať znova. Ak odvolateľ vezme odvolanie späť, právoplatnosť napadnutého rozhodnutia nastane, ako keby k podaniu odvolania nedošlo. Lehoty, ktoré majú plynúť od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia, plynú v takom prípade od právoplatnosti uznesenia o zastavení odvolacieho konania. Ak sa odvolanie, o ktorom nebolo rozhodnuté, vzalo späť, odvolací súd odvolacie konanie zastaví. Ak sa odvolanie vzalo späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane (§ 369 C.s.p.).

Ak je žaloba vzatá späť po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ale skôr, ako rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia. Súd späťvzatie žaloby nepripustí, ak s tým protistrana z vážnych dôvodov nesúhlasí. Ak späťvzatie žaloby pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a konanie zastaví. Ak je žaloba vzatá späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane (§ 370 C.s.p.).

Žalobu nemožno v odvolacom konaní meniť (§ 371 C.s.p.). V odvolacom konaní nemožno uplatniť práva voči žalobcovi vzájomnou žalobou (§ 372 C.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov, ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.